

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing under palm trees at sunset. The man is wearing a white shirt and the woman is wearing an orange dress. They are standing close together, looking at each other. The background is a warm, golden sunset with palm fronds visible.

Emma Darcyová
Nenapravitelný
playboy

EMMA DARCYOVÁ

NENAPRAVITELNÝ
PLAYBOY

PŘEKLAD

SILVIA PRIETO

Milá čtenářko,

už nevím, kdo to napsal, ale svého času jsem v jedné knize četl takovou myšlenku: Když jde o lidi, buď opatrný... Autor tím varoval před unáhleným odsuzováním kohokoliv, protože když někoho odsoudíme, špatně se to bere zpět. A přesto se tak snadno můžeme zmýlit!

Napadlo mě, že právě o tom jsou nejčastěji moje příběhy – hrdinové a hrdinky o svých protějšcích unáhleně uvažují jako o jednoduchých, vypočítavých, prospěchářských, povrchních..., aby se posléze ukázalo, jak moc se v nich spletli/y. A oni (ony) pak musí vynaložit spoustu úsilí nejenom na to, aby se vyřádali/y s citem, který v nich ten druhý, ta druhá probudil, ale aby se mu svými činy omluvili/y i za to, jak mu křivdili/y.

Oč jednodušší by to měli, kdyby byli od samého začátku „opatrní“ a nesoudili nerozvázně...

Ale o čem by pak ty knížky byly, že?

Takže Vám do nového roku přeji, abyste se nikdy nemusela „omlouvat“ za nerozvážný soud, abyste nikdy nemusela řešit, jestli jste někomu náhodou a neúmyslně neublížila.

Protože vším tím se můžeme připravit o to, oč nám všem nejvíce jde...

O lásku!

S láskou

Váš Harlequin

Emma Darcyová

NENAPRAVITELNÝ PLAYBOY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Incorrigible Playboy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Silvia Prieto

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Emma Darcy
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Nenapravitelný playboy: 2015 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1156-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1157-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1158-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Třicet.

Velká třicítka.

Jestli mohly nějaké narozeniny probudit v Elizabeth Flippenceové odhodlání k životní změně, pak to byly právě tyhle.

Dívala se na svůj odraz v zrcadle se směsí naděje a obav. Dlouhé hnědé vlasy si nechala sestříhat těsně pod uši, takže jí teď ve nadýchaných vlnách rámovaly tvář a čelo jí zakrývala ofina. Byl to mnohem módnější a ženštější účes, než jaký nosila doteď, nebyla si ovšem jistá, jestli se měla nechat umluvit do té nové, zářivě kaštanové barvy.

Pravda, byla s ní nepřehlédnutelná. A právě to možná potřebovala, aby si jí Michael Finn dnes všiml – aby ji uviděl jako ženu, místo aby ji bral s ledabylou samozřejmostí jako svou nesmírně výkonnou asistentku. Zoufale si přála, aby se jejich vztah posunul z dosavadní platonické roviny. Dva roky jsou víc než dost na toužení po muži, který se podle všeho nemohl zbavit přesvědčení, že práce a zábava se nemíchají.

Což bylo samozřejmě směšné. Skvěle se k sobě hodili. *Michael to přece v hloubi duše musí vědět*, předsvědčovala se. Vždyť to přímo bije do očí. Elizabeth

si už celé měsíce lámala hlavu nad tím, jak se po-
hnout z mrtvého bodu, a teď se rozhodla, že se ko-
nečně pokusí otevřít Michaelovi oči. Tou radikální
změnou zevnějšku by mohla přinejmenším upoutat
jeho pozornost.

Kadeřnice měla pravdu, díky kaštanovým tónům
ve vlasech vypadaly Elizabetiny tmavohnědé oči zá-
řivěji. Nový účes navíc lichotil jejímu delšímu nosu
a v poměru k celé tváři ho opticky zmenšoval, dodá-
val jemně exotický vzhled jejím vysoko posazeným
lícím kostem, a dokonce i její široké rty se teď zdály
být tak nějak hezčí.

Tak či tak už nebylo cesty zpět a Elizabeth pev-
ně doufala, že změna přinese kýžený výsledek. Až
Michael okomentuje její vzhled, poví mu, že si nový
účes dopřála k narozeninám, a on pak možná – snad,
kéž by – navrhne, že by je mohli oslavit společným
obědem, nebo ještě lépe, večeří.

Nechtěla už být jeho dívka Pátek. Chtěla být jeho
partnerkou každý den i každou noc. A pokud se
k tomu Michael nerozhoupe... Elizabeth se dlouze
nadechla, aby sebrala kuráž pohlédnout nevyhnu-
telné pravdě do očí. Touží-li žena po vlastní rodině,
ve třiceti je nejvyšší čas poohlédnout se po životním
partnerovi. Elizabeth si vybrala Michaela, ale pokud
se jeho přístup dnes nezmění, pravděpodobně by
plýtvala časem, kdyby se k němu dál upínala a dou-
fala v nějaký brzký obrat. Což znamenalo, že v tako-
vém případě na něj bude muset zapomenout a sezná-
mit se s někým jiným.

Podobné poráženecké myšlenky ale rychle zahna-
la. Dnes si musí udržet optimismus. *Usmívej se a celý
svět ti ten úsměv oplátí*, zopakovala si v duchu jedno
z Lucyiniých životních moudr. Její sestře, která bez-
starostně proploovala životem a úsměv ji zachraňoval

z každé situace, se rozhodně vyplácelo. Jakmile se usmála, vše bylo odpuštěno.

Elizabeth si cestou z koupelny nacvičovala svůj vlastní okouzlující úsměv. Zrovna když si ukládala mobilní telefon do kabelky a chystala se odejít do práce, rozezněl se jí v ruce. Rychle ho otevřela a přiložila k uchu, protože tušila, že to bude Lucy, která strávila víkend s přáteli v Port Douglasu. A nemýlila se. Okamžitě uslyšela sestřin veselý hlas.

„Ahoj, Ellie! Všechno nejlepší k narozeninám! Doufám, že máš na sobě ty věci, co jsem ti koupila.“

„Díky, Lucy. To víš, že je mám na sobě.“

„Skvěle! V den svých třicátých narozenin by měla každá žena vypadat provokativně a krásně.“

Elizabeth se zasmála. Nádherná blůza v kouzelných odstínech modré a zelené s motýlími křídly načrtnutými hnědou, která rámovala zářivý vzor přecházející od červené přes mořskou zeleň až ke žluté a limetkové, rozhodně poutala pozornost, obzvlášť v kombinaci s tmavší modrozelenou sukní. Obojí mělo na hony daleko k jejímu obvyklému stylu, ale s trochou Lucyina přemlouvání se nechala těmi úchvatnými barvami svést.

„Taky jsem si nechala ostříhat vlasy. A obarvit do kaštanova.“

„Páni! Nemůžu se dočkat, až tě uvidím! Před obědem budu zpátky v Cairns. Stavím se u tebe v práci. Už musím běžet.“

Spojení se přerušilo dřív, než se Elizabeth stačila nadechnout k nešťastnému: „Ne, nechod!“

Snad to od ní bylo pošetilé, ale sestřiny návštěvy v práci jí byly nepříjemné a pokaždé se ji od nich pokoušela odradit. Kvůli Michaelovi. Přestože svou ztřeštěnou mladší sestřičku milovala, nemohla přehlížet skutečnost, že jí snad žádný muž nedokázal

odolat. Její vztahy nikdy netrvaly dlouho. U Lucy bylo všechno rychle vyřízené. Co chvíli měla nového muže, novou práci, novou příležitost, které musela využít.

Elizabeth okamžik zvažovala, že sestře zavolá zpátky, jelikož si nepřála, aby jí dnešní den zkazilo cokoli, co by mohlo odvést pozornost od ní. Na druhou stranu si přece přála zjistit, co k ní Michael cítí. Měl by si jí cenit víc než Lucyina kouzla. A kromě toho si Michael možná ani nevšimne, až se Lucy v kanceláři zastaví. Dveře mezi jejich kanceláři bývají obvykle zavřené.

Dnes ráno nechtěla sestru odmítat. Měla narozeniny a Lucy se těšila, až ji uvidí. Koneckonců měly jen jedna druhou. Matka zemřela na rakovinu, ještě než jim bylo dvacet, a otec, který se nato usadil v Mt. Ise s novou ženou, si ani nedokázal zapamatovat, kdy mají jeho dcery narozeniny. Nikdy mu na tom nezáleželo.

Pokud se Elizabeth s Michaelem skutečně sblíží, stejně ho dříve či později setkání s Lucy čeká. A tak se Elizabeth smířila s nevyhnutelným, sáhla po kabelce, do které schovala mobil, a zamířila do kanceláře.

Srpen na nejsevernějším výběžku Queenslandu byl příjemný a vlhký, a tak těch pět bloků od bytu na promenádě, kde bydlela s Lucy, do hlavního sídla Finnových rybářských potřeb mohla jít pěšky. Obvykle jezdila svým malým autem, které nechávala na přiděleném místě v podzemních garážích pod budovou patřící firmě, ale dnes se nechtěla zabývat tím, jak ho potom dopraví domů. Takhle měla volné ruce a mohla strávit večer, jak si bude přát.

Ta myšlenka jí na rtech vyloudila další úsměv. Michael je pro ni vážně dokonalý. Finnovy rybářské

potřeby byly úspěšnou značkou s pobočkami po celé Austrálii. Společnost vedla nejen kompletní rybářské vybavení – často dovážené –, ale i všemožné oblečení, které k němu patřilo: neoprény, plavky, šortky, trička, čepice. Nabízela sortiment v obdivuhodné šíři a Michael si s ním dokázal hravě poradit. Elizabeth se líbilo, jak je rozhodný a za všech okolností nad věcí. Přesně taková by sama chtěla být. Společně tvořili skvělý tým. Michael to sám často říkal.

Kdyby jen pochopil, že je na čase udělat další krok, nepochybně by jim to spolu klapalo a byli by spolu šťastní. Michaelovi bylo pětatřicet. Oba měli nejvyšší čas pustit se do mnohem osobnějšiho partnerství. Elizabeth nemohla uvěřit, že by Michael toužil zůstat nadosmrti svobodný.

Zнала ho dva roky a za tu dobu neměl žádný vážnější vztah, vysvětlovala si to nicméně tím, že se soustředí jen na práci. S ním to bude jiné. Ona mu rozumí.

Navzdory veškerému odhodlání jí ale při vstupu do kanceláře přesto poskočil tep. Dveře do Michaelovy kanceláře byly otevřené, což znamenalo, že už je tady a plně se věnuje povinnostem. Bylo pondělí, začátek týdne. *A taky začátek něčeho nového mezi námi*, zadoufala Elizabeth, zhluboka se nadechla a odhodlaně vkročila do otevřených dveří.

Michael seděl za stolem s perem v ruce a odškrtyval položky na papíře, natolik soustředěný na svou práci, že si jí ani nevšiml. Elizabeth ho okamžik jen pozorovala a vychutnávala si pohled na čisté rysy, které si zamilovala: husté černé vlasy zastřižené nakrátko, aby se necuchaly, rovné černé obočí, které zvýrazňovalo pronikavou inteligenci vyzařující ze stříbřitě šedých očí. Rovný nos, pevná ústa a hranatá brada, to všechno se spojovalo do přitažlivého, charismatického vzhledu.

Jako vždycky měl na sobě kvalitní bílou košili, která kontrastovala s hladkou opálenou pletí a kterou nepochybně doplňovaly stylové černé kalhoty – to byla Michaelova pracovní uniforma. Černé boty měl určitě naleštěné a... zkrátka byl celý dokonalý.

Elizabeth nasucho polkla a vyslala k němu tichou prosbu, aby jí věnoval pozornost, po jaké celou dobu touží.

„Dobré ráno, Michaeli.“

„Dobré rá-“ Zvedl zrak a v údivu vykulil oči. Slova mu zůstala viset na pootevřených rtech a hlas ho momentálně zradil při nečekaném pohledu na Elizabeth, která vůbec nevypadala jako obvykle.

Zatajila dech. Tohle byla chvíle, kdy se jeho čistě profesionální přístup k ní měl změnit. V břicho ji zašimralo. *Usměj se, pobízela ji rozum. Ukaž mu, co k němu cítíš a jak tě přitahuje.*

Usmála se a on jí zničehonic úsměv oplatil, šedé oči se mu rozzářily mužským oceněním.

„Páni!“ vydechl a Elizabeth se celá zatetelila radostí.

„Skvělý účes! A ty šaty!“ pokračoval nadšeně. „Jsi úplně nový člověk, Elizabeth. Znamená to, žeš někoho potkala?“

Opojení z jeho prvních slov okamžitě vyprchalo. Jestliže si její proměnu spojil s jiným mužem, znamenalo to, že odstup, který si od ní celou dobu udržoval, se jen tak nezmenší. Ačkoli... možná v něm přece jen probudila zvědavost. Možná jen sonduje, jestli je vzduch čistý a může se přiblížit.

Rychle se vzpamatovala a odpověděla: „Ne. Už nějakou dobu jsem sama. Jen jsem měla chuť na změnu.“

„Na pořádnou změnu!“ přitakal vřele.

Tohle už bylo lepší. S tímhle přístupem mohla

pracovat. Dovedně využila příležitosti a nabídla mu nachystanou narážku, po které se měl odhodlat k činu.

„Jsem ráda, že se ti líbí. To oblečení jsem dostala od sestry k narozeninám. Tvrdila, že dnes musím vypadat provokativně a krásně.“

Zasmál se. „No, v tom případě se to povedlo. Měli bychom tvé narozeniny oslavit. Co takhle zajít na oběd do Mariners Baru? Když tuhle inventuru stihneme dopoledne, budeme na něj mít čas.“

Opět ji zaplavila naděje. Oběd ve dvou v jedné z nejdražších restaurací v Cairns s výhledem na přístav plný luxusních jachet... srdce jí překypovalo radostí. „To by bylo nádherné. Děkuju, Michael.“

„Zamluv nám stůl. Měli bychom to stihnout do jedné hodiny.“ Vzal do rukou svazek papírů a podal jí ho. „A mezitím tě poprosím, jestli bys mohla tohle zkontrolovat...“

„Ovšem.“

Práce jako obvykle, jenže dnes na jejím konci zářila duha. Elizabeth málem protančila kolem stolu, když si šla pro papíry, s nimiž bylo třeba se předtím vypořádat.

„Provokativní a krásná,“ opakoval Michael, když jí svazek s úsměvem předával. „Tvoje sestra nejspíš ví, jak si užívat života.“

Elizabeth bodlo u srdce. Měl se zajímat o ni, a ne přemýšlet o Lucy. Neměla se o ní zmiňovat. Teď už to ale nemohla vzít zpět, takže jí nezbývalo než se s tím vyrovnat.

„Ano, to ví, někdy až moc. Má plnou hlavu nápadů, ale u ničeho dlouho nevydrží.“ Byla to pravda, kterou musel Michael vědět. Představa, že je pro něj Lucy jakýmkoli způsobem přitažlivá, byla pro Elizabeth nesnesitelná.

„Zato ty ano,“ opáčil uznale.

Pokrčila rameny. „Jsme každá úplně jiná. Tak trochu jako ty a tvůj bratr.“

Ta slova jí vyklouzla dřív, než si je dokázala rozmyslet. Ze samých obav kolem Lucy si přestala dávat pozor na jazyk. Nehodilo se, aby pronášela podobné poznámky na adresu šéfova bratra. Jindy by se to nestalo, a to i přesto, že ji Harry Finn dokázal svými lehkovážnými řečmi pokaždé přivést do varu. Jeho návštěvy v kanceláři nesnášela.

Michael se opřel a rty mu zvlnil lehký úsměv. „Práce v kanceláři určitě není nic pro Harryho, ale myslím, že jsi ho špatně odhadla, Elizabeth.“

„Je mi líto,“ vyhrkla omluvně. „Nechtěla jsem říct, že... že...“

Panebože, kdyby se jen dokázala vymáčkout!

„To nic.“ Michael celou věc odbyl mávnutím ruky. „Vím, že působí, jako by mu na ničem nezáleželo, ale pálí mu to a svoji část firmy by líp vést nemohl.“

Měl na starosti zařizování plaveb za rybolovem na otevřeném moři, potápění pro turisty u Velkého korálového útesu, dohled nad letoviskem vystavěným na jednom z ostrovů – v porovnání s Michaelovou prací se v Elizabetiných očích jednalo o snadnou práci přesně pro playboye, jako byl Harry. Její názor na něj se po bratrově zastání nepohnul ani o píď.

„Pokusím se mu to přičíst k dobru,“ odušila odměřeně.

Michael se zasmál a Elizabeth při zvuku jeho hlasu zjihla. Když se smál, byl ještě pohlednější a úchvatnější než jindy. „Nejspíš tě tím věčným flirtováním vyvádí z míry. Chová se takhle ke všem ženám. Nemyslí to zle.“

Jasně! Je to ohromná zábava. Ale jen pro Harryho Finna.

Elizabeth nemohla jeho chování vystát.

Přesto se přiměla k úsměvu. „Budu na to pamatovat,“ slíbila. „Teď už se musím pustit do práce. A zamluvit stůl v Mariners Baru.“

„Přesně tak.“ Věnoval jí další úsměv. „Při obědě můžeme probrat sourozence.“

Ani náhodou, pomyslela si Elizabeth, když se vrátila do své kanceláře a zavřela za sebou dveře, aby Michael neměl možnost zahlédnout Lucy, až se tu objeví. Nechtěla, aby v něm její sestra probudila zájem, stejně jako netoužila bavit se při takové výjimečné příležitosti o Harrym. Získala si vzácnou chvíli v Michaelově společnosti a chtěla ji využít ke vzájemnému sblížení. Vkládala do ní všechny své naděje na budoucnost s Michaelem Finnem po boku.

DRUHÁ KAPITOLA

Deset třicet sedm.

Elizabeth se zamračila na hodiny na stole. Podle domluvy s kavárnou, umístěnou v přízemí budovy, jim měli v deset třicet donést kávu a muffiny – černé espresso a čokoládový muffin pro Michaela a kapučíno a jahodový muffin s bílou čokoládou pro ni. Schválně vynechala snídani, protože se těšila na tuhle dobrotu, a v žaludku už jí kručelo hlady. Nebylo obvyklé, aby se objednávka zdržela. Michael nedochvilnost nesnášel a obsluha kavárny si byla jeho požadavků velice dobře vědoma.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, Elizabeth nedočkavě vyskočila ze židle a zamířila ke dveřím, aby se příchozí co nejrychleji dostal dovnitř.

„Jdete pozdě,“ pronesla káravě, než si uvědomila, že tácek s kávou a pečivem nese Harry Finn.

Mrkl na ni zářivýma modrýma očima. „Trochu jsem se zdržel, protože dělali kafe i pro mě,“ odvětil beze stopy kajícínosti.

„Prima! Můžete to vysvětlit Michaelovi,“ odsekla.

„To rozhodně udělám, milá Elizabeth. Ani za nic bych nepošpinil vaši dokonalou reputaci,“ ujistil ji provokativním tónem, který v ní vyvolával nutkání praštit ho do nosu. K násilí sklony neměla, Harry Finn ji nicméně bez výjimky dokázal přivést na pokraj výbuchu.

„Musím říct, že dnes ráno vypadáte úchvatně. Naprosto skvostně!“ pokračoval, když kolem ní procházel do kanceláře, a změřil si ji pohledem od hlavy k patě. Elizabeth neušlo, jak se jeho oči na okamžik zarazily na jejích nadrech pod motýlím vzorem, a ke své nechuti ucítila, jak jí tuhnou bradavky. Nejraději by mu pocuchala tu jeho dokonalou fazónu. S monoklem na oku by už nevypadal tak sebevědomě.

„Ten účes je senzační, a to ani nemluvíme o –“

„Radši nemluvte vůbec,“ přerušila ho, zavřela za ním a ukázala na Michaelovu kancelář. „Bratr čeká.“

Loupl po ní bezstarostným úsměvem. „Ta chvilka ho nezabije.“

Elizabeth si netrpělivě založila ruce na prsou a s podrážděním sledovala, jak pomalu došel ke stolu, tácek na něj odložil a pak se na něj vyhoupl, jako by se nechumelilo. Bílé šortky, které měl na sobě, zvýrazňovaly jeho dlouhé, opálené, svalnaté nohy. Jednou na ni zakýval, jako by chtěl podráždit její smysl pro správné chování.

„Nevidím každý den, aby se můra proměnila v motýla,“ poznamenal vesele. „Chci si to pořádně užít.“

Elizabeth obrátila oči v sloup. Tohle si nenechá líbit. Jakápak můra? Nikdy nebyla můra. Jednoduše volila konzervativní zevnějšek, protože chtěla působit seriózně a ne nespolehlivě a přelétavě jako její sestra.

„To kafe vystydne,“ konstatovala mrazivým tónem.

„Líbí se mi ta modrozelené sukně,“ básnil dál.

„Připomíná mi barvu moře poblíž útesu. A skvěle vám padne. Jako ulitá. Úplně vás vidím jako mořskou pannu.“ Zazubil se. „Vsadím se, že byste mi zamávala ocasem.“

„Leda kdybych vás chtěla pořádně praštit,“ odsekla